

"In memoriam Monique"

IN MEMORIAM MONIQUE

Laatste ontmoeting Haarlem Vrijdag 4 maart 1988.

Ik neem de bus van tien voor zeven naar Leeuwarden en de trein van tien voor half negen naar Amsterdam, overstappen in Amersfoort. In Amsterdam stap ik over op de trein naar Haarlem. Om elf uur ongeveer in Haarlem. Ruimschoots op tijd. Ik loop naar de Barteljoris straat. Loop de bar binnen en wacht af. Het is er rustig. Ik ben de enige klant.

Drink een kopje espresso.

Om tien voor twaalf komt Monique binnen zeilen als een slagschip met alle zeilen in top. Mijn vriendin uit 1966. Ze draagt een strakke leren rok, zwarte nylons, laarsjes, een zwart, nauw sluitend truitje dat haar dubbel D cups uitstekend doet uitkomen. Een modern zilveren halssier raad en een dure leren jas. Madame wil indruk maken door een zeker vertoon van smaakvolle overdaad.

Ze is goe opgeschilderd, daar houd ik wel van. Haar oorlogskleuren. Gescheiden vrouw op oorlogspad. Het lange zwarte haar is doorschoten met zilveren banen. Ik omhels haar en kus haar drie keer met enige smaak, want ze ziet er erg goed uit, dat moet ik toegeven.

We drinken witte wijn, trappist en weer witte wijn.

Ze praat honderd uit over de vele minnaars en minnaressen die ze had en over de talloze malen dat ze op mannen of vrouwen afstapte en ze rond uit vroeg of ze met haar naar bed wilden. Ik vind het allemaal nogal dwangmatig, het gedrag van deze aan sex en alcohol ver slaafde neurotica, maar zwijg voornamelijk. Ik kan goed luisteren en sla alles op.

Ik schijn de enige in Haarlem rondlopende kunstenaar te zijn die ze nog niet heeft geneukt. Laten we het zo maar houden ook. Ik blijf liever gezond.

Ze vertelt over haar opleiding maatschappelijk werk, de films en de boeken waar ze in is geïnteresseerd.

De uitverkoop van een persoonlijkheid is zojuist gestart. Na het afrekenen lopen we gearmd de stad in naar een eethuisje. Mevrouw is gewend dat er voor haar betaald wordt. Dit wordt een dure dag. Ze vraagt me of ik geen zin heb met haar naar Amerika te gaan. Ik vraag verbaasd naar de reden.

"Om te gaan werken," zegt ze. Monique en werken! Dat zijn er twee! Ik zeg haar dat we niet eens een werkvergunning krijgen als Europeanen of w emoeeten de Green Card Lottery winnen.

Als tweede optie stelt ze Spanje voor. Dat lijkt me wel wat. Goed voor mijn bronchitis een warm en zonnig klimaat aan zee.

Een dagje naar het strand!

"Maar wat wil je daar dan in hemelsnaam gaan doen?"vraag ik.

"Op het strand liggen!"

"En dat is alles?Verder niets?"

"Ja,dat is voor mij genoeg!Strand is voor mij alles!"

"Maar voor mij niet!Dan zijn we binnen een jaar door het geld heen en wat dan?"

"Ik kan mannen en vrouwen gaan masseren. Daar ben ik heel goed in! Ze komen altijd terug. Daar heb ik genoeg ervaring mee en ik zou zo een klantenbestand op kunnen bouwen. Ik kan jou trouwens ook heel goed verwennen. Maak je maar geen zorgen! Laat dat maar aan Monique over!"

Ik laat niet merken hoe scepties ik ben over haar wervende pogingen om me in haar bed te krijgen.

"We kunnen er ook een zaak beginnen!" probeert ze nog een keer om mij mee naar de vreemde in haar liefdesnestje te tronen.

"Aan wat voor zaak had je gedacht?"

“Een Doe Het Zelf zaak.”

Ik glimlach. Ik blijf voor de vorm en de goed verstandhouding van het ogenblik ernstig.

“Een Doe Het Zelf zaak is een gat in de markt aan de Spaanse zuid-kust.”

“Spreek jij dan Spaans,” vraag ik haar.

“Nee, maar dat leer je zo.”

Ze zegt dat ze iemand kent die ons aan alle vergunningen kan helpen. Om van de discussie af te zijn beloof ik haar er over na te denken. We lopen naar een andere bar aan het begin van de Grote Houtstraat. Ik rook één van haar lange, slanke, chique, Braziliaanse sigaren. Ze raakt aardig aangeschoten en op dreef met haar opwindende verhalen. Ze vertelt over haar sexuele relaties met meisjes, jongens, mannen en vrouwen in alle denkbare combinaties. Als ze ergens naar toe verhuisde lag ze dezelfde avond met de huisbaas in bed, de volgende dag met de boven buurman, de derde dag met de beneden buurman en in het weekend met de beide echtgenotes in trio verband.

Vermoeiend hoor!

Ze nodigt me uit om a.s. zaterdag op haar verjaardagsfeest te komen. Het zal een woest feest worden dat een einde zal maken aan alle feesten, belooft ze me en zij zal mijn hoofd prijs zijn die avond bij de tombola.

Ik beloof haar te komen maar weet nu al dat ik die belofte nooit zal inlossen. Ik heb geen enkele interesse in femmes fatales en al helemaal niet in Monique. Misschien zou ze een goed model zijn voor een S.M. tekening als Meesteres in lingerie en met een zweep in haar hand. Meer zit er niet in.

Ik neem van Monique afscheid bij een bushalte. Ik voel haar voluptueuze warme lichaam tegen mij aangedrukt en haar grote, stevige, soepele borsten als we elkaar ten afscheid kussen. Haar dubbel F cuppervlees kabbelt haar bustehouder nog uit als ik even doorga. Ik kan niet zeggen dat ik het bepaald onaangenaam vind. Ik weet dan nog niet dat ik haar nooit meer zal terugzien.

Jaren later krijg ik nog eens een kaart van haar voor een feest. Op de buitenkant van de enveloppe staat Moshi Moshi!

Ik zoek op wat het betekent.

Japans voor beginners.

Veelzeggender kan een tekst van Monique niet zijn.